

ת"פ 11423/06/13 - מדינת ישראל נגד משה סידי

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 11423-06-13 מדינת ישראל נ' סידי

בפני
בעניין: כבוד השופטת שרון אלקיים
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

משה סידי

הנאשמים

גזר דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין אי תשלום שכר מינימום, עבירה לפי סעיף 14 לחוק שכר מינימום, תשמ"ז - 1987 וכן בגין אי מסירת תלושי שכר ערוכים כדין, עבירה לפי סעיפים 24(א) ו-25ב(א)(1) לחוק הגנת השכר התשי"ח - 1958 (להלן - חוק הגנת השכר).

2. רקע כללי

- א. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, הפעיל וניהל הנאשם מסעדה בשם "אייזק ג'ון", ברחוב משה לוי 11 בראשון לציון (להלן - המסעדה). בתקופה זו העסיק הנאשם במסעדה את מר גיורא יונני כמשגיח כשרות החל מחודש 10/09 ועד לחודש 03/10 (להלן - המתלונן).
- ב. ביום 7.9.15 קיבל בית הדין את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, על פיו יתוקן כתב האישום, כך שימחק האישום הראשון בדבר אי תשלום שכר מינימום, והנאשם יורשע באי מסירת 6 תלושי שכר ערוכים כדין, עבירה לפי סעיפים 24(א) ו-25ב(א)(1) לחוק הגנת השכר, עבור החודשים 10/09 - 03/10.

3. טיעוני המאשימה לעונש

- א. מדובר בעבירה חמורה, המהווה עבירה מסוג אחריות קפידה ואשר אין בצידה קנס מנהלי באופן המעיד על חומרתה.
- ב. תוך הפנייה לע"ע (ארצי) 184-09 פיודור קרבצ'נקו - חברת השמירה בע"מ (18.12.11) (להלן - עניין קרבצ'נקו) ולת"פ (י-ם) 19202-01-11 מדינת ישראל - ד. דדון השקעות בע"מ (21.5.14) (להלן - עניין דדון), מזכירה המאשימה כי חוק הגנת השכר הינו חוק מגן אשר הפרתו מהווה פגיעה בשכר העובד ובתנאיו הסוציאליים, כאשר תלוש השכר מהווה כלי

מרכזי למימוש זכותו של העובד לזהות את מרכיבי שכרו ולוודא שזכויותיו משולמות לו כדין. כמו כן, מאפשרים תלושי השכר למדינה לאכוף את חוקי העבודה השונים.

ג. יש להבחין בין אי מסירת תלושי שכר ערוכים כדין לבין אי מסירת תלושי שכר בכלל, המהווה עבירה חמורה יותר שדרה בכפיפה אחת עם עבירות חמורות כגון אי העברת ניכויים מהשכר, תוך הפנייה לגזר הדין שניתן על ידי בעניין ת"פ (ת"א) 51356-11-11 **מדינת ישראל - עצמון אבטחה - משמרות החופים בע"מ** (6.6.15).

ד. לעניין חומרת העבירה, ביקשה המאשימה להדגיש כי מדובר בשש יחידות עבירה, תוך שהפנתה לת"פ (חי') 56203-05-14 **מדינת ישראל - מרכז הורים נהריה בע"מ** (26.11.14) (להלן - **עניין מרכז הורים**), וכן לע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן - מדינת ישראל** (29.12.14) ולע"פ (ארצי) 32385-05-14 **שמש חי אחזקות בע"מ - מדינת ישראל** (13.8.15), עת הוסיפה וטענה כי אף אם מדובר באירוע אחד, עדיין יש להבחין בין אירוע לבין מעשה, ומקום בו אירוע כולל מספר מעשים, יש לקבוע את תקרת מתחם הענישה הפוטנציאלית לפי הצטברות עונשי המקסימום בכל אחד מן המעשים.

ה. רק ענישה כלכלית משמעותית המתייחסת לכל עבירה בנפרד, תהווה ענישה הולמת בהתאם לעקרונות ההלימות, שאחרת ניצור תמריץ לביצוע עבירות חוזרות על ידי מעסיקים, אשר עונשם ייגזר לפי עבירתם הראשונה בלבד.

ו. המאשימה מבקשת כי ייגזר עונשו של הנאשם בשיעור שבין 40%-60% מהקנס העונשי המצטבר, כלומר בסכום שבין 35,040 ₪ לבין 52,560 ₪ וכן כי בית הדין יחייב את הנאשם לחתום על התחייבות לפי סעיף 72 לחוק העונשין בגובה 87,600 ₪ לתקופה בת שלוש שנים שלא לעבור עבירה לפי חוק הגנת השכר.

ז. בשולי הדברים מציינת המאשימה כי מתן תלושי שכר מסודרים היה מונע את המחלוקת שנתגלעה סביב האישום הראשון שנמחק במסגרת הסדר הטיעון ואף מחלוקות נוספות.

ח. לאחר טיעוני הנאשם, הוסיפה המאשימה וטענה כי ניכר שהנאשם אינו מביע חרטה ואינו נוטל אחריות על מעשיו, אלא מאשים את הרבנות או את אביו במעשיו, ולפיכך ברי כי יש ליצר הרתעה ביחס לנאשם ולציבור כולו, בפרט כאשר מדובר באחד העקרונות המובילים על פי תיקון 113 לחוק העונשין.

4. טיעוני הנאשם לעונש

א. מדובר במקרה מיוחד, בנסיבות של העסקת משגיח כשרות, המהווה עקב אכילס בדיני העבודה. הנאשם, פתח עסק קטן, מסעדת פועלים, בהיותו צעיר בן 25, בה העסיק ארבעה עובדים כדין, אשר קיבלו תלושי שכר.

ב. אביו, אשר הועסק אף הוא במסעדה, הוא שביקש שיהיה למקום תעודת כשרות של הרבנות ולפיכך הוא שהיה אמון על הקשר עם הרבנות והמתלונן בכלל זה. במסגרת ההתקשרות שבוצעה עם הרבנות, התבקשו הנאשם ואביו, בשל העובדה שהמשגיח, המתלונן, נמצא בהליך פשיטת רגל (תוך הפניה לע' 11, ש' 15 **לפרוטוקול מיום 18.5.15**), ששכרו ישולם לו במזומן ללא תלוש או חשבונית, באופן אשר לא הותיר להם כל ברירה, אלא לקבל את תכתיביה של

הרבנות. כמו כן, הנאשם ואביו לא סברו כי הם מעסיקיו של המתלונן.

ג. המתלונן לא הלן על אי קבלת כספים או זכויות, ונקודת המוצא היא שקיבל כל מה שביקש. לפיכך, ברי כי מדובר בעבירה טכנית, לא מכוונת וללא ידיעה. הנאשם לא ידע כי הוא מעסיקו של המתלונן, וסבר כי התשלום למשגיח הוא "כופר" לרבנות לצורך קבלת התעודה. כך סבר עד שנפתח ההליך הפלילי וקיבל ייעוץ משפטי, אז הבין כי על פי הפסיקה הוא המעסיק של משגיח הכשרות בעסקו.

ד. הנאשם טוען כי לפניו אירוע אחד ומעשה אחד, תוך הפניה לפסק דין ע"פ 57160-01-14 **מדינת ישראל - חדוות הורים בע"מ** (8.11.14) (להלן - **עניין חדוות הורים**). שכן, במקרה דנן מדובר בנפגע יחידי, אשר ממילא לא התלונן בפני התמ"ת על אי קבלת תלושי שכר או על אי קבלת פירוט זכויות. מבחינה מוסרית יש לראות במקרה זה כאירוע אחד, שכן שורש הבעיה היא באי ידיעתו של הנאשם כי הוא מעסיקו של משגיח הכשרות. המבחן המהותי הוא הקשר ההדוק, וקיימת נטייה להכיר בשרשרת מעשים כאירוע אחד ככל שפיצולם יהיה מלאכותי, כבענייננו. לפיכך, יש לקבוע את מתחם הענישה בין 10%-20% מן הרף העליון למעשה אחד שהקנס בגינו הינו 14,600 ₪. עם זאת, אם יקבע כי לא מדובר במעשה אחד, אזי יש לקבוע את המתחם בין 5%-10%.

ה. מעבר לכך, במארג השיקולים על פי סעיף 40ט, יש להביא בחשבון גם את העובדה שהרבנות היא שהתוותה את אופן ההתקשרות בין הצדדים, וכן כי לא הנאשם הוא שנפגש וסיכם את התנאים עם הרבנות בעצמו, אלא אביו. כמו כן, הנאשם, אב לשלושה ילדים קטנים, נעדר עבר פלילי, מכר את עסקו עוד באפריל 2010 ואינו מתעסק כיום במסעדות, אלא מועסק כשכיר בתחום המחשבים בבורסה ליהלומים, וכבר נשא בעלויות רבות בגין ההליך דנא.

ו. ביחס לטענה שאילו היו מונפקים תלושי השכר, אזי הייתה נמנעת המחלוקת, אין בה כלל ממש, שכן המחלוקת ממילא לא נסובה על גובה השכר או האם שולם, אלא האם עבד המתלונן בחודש אפריל 2010, תלוש אשר בכל מקרה לא היה מונפק נוכח הטענה שלא עבד (תוך הפנייה להודאת המתלונן שלא עבד בחודש אפריל בע' 6 ש' 8 **לפרוטוקול מיום 18.5.15**).

ז. לבסוף הגיב הנאשם על הטענה כאילו לא הביע חרטה, וטען כי כל שנטען על ידו הוא שלא הבין כי היה הוא מעסיקו של המתלונן בעת הרלוונטית, אך כיום הוא הוא מבין, מודה בדבר ונוטל אחריות מלאה על מעשיו, לרבות חרטה.

דין והכרעה

5. על גזר דיני זה חל תיקון 113 **לחוק העונשין, תשל"ז - 1977** (להלן - **חוק העונשין**) העוסק בהבניית שיקול דעת שיפוטי בענישה.

6. מטרת התיקון כפי שהוגדרה בסעיף 40א לחוק העונשין הינה:

"לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, כדי שבית המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה".

זאת, כאשר העיקרון המנחה בענישה לפי סעיף 40ב לחוק העונשין הינו:

עמוד 3

"קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".

7. התיקון לחוק מגדיר את השלבים בהבניית גזר הדין, שהינם קביעת מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון המנחה ובהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (המפורטות בסעיף 40ט); וגזירת הדין בה בית הדין משכלל את נסיבותיו האישיות של הנאשם ונסיבות העבירה שאינן קשורות לעבירה עצמה.

אציין כי חוק העונשין (סעיף 40ג(ב)) מאפשר חריגה ממתחם הענישה לקולה, עת נלקח בחשבון השיקול השיקומי, ולחומרה, עת נלקח בחשבון שיקול ההגנה על שלום הציבור.

8. אשר לאופן יישומו של התיקון לחוק נקבעו, על ידי בית המשפט העליון, הדברים הבאים, אשר נזכרו אף בפסק דינו של בית הדין הארצי **בעניין חדוות הורים**:

"בתיקון 113 קבע המחוקק מנגנון תלת-שלבי לגזירת העונש. בשלב הראשון - המקדמי, נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה. במידה ומדובר בכמה עבירות, על בית המשפט לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים. אם מדובר באירוע אחד, ימשיך בית המשפט 'כרגיל', אל שני השלבים הבאים (קרי, יקבע מתחם ענישה לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות הקשורות לאותו אירוע (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין)). לעומת זאת, במידה ובית המשפט מצא כי בעבירות שבהן הורשע הנאשם מדובר בכמה אירועים, יקבע עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן יוכל לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין); בעקבות המסקנה שהתקבלה בשלב הראשון ימשיך בית המשפט לשני השלבים הבאים: בשלב השני קובע בית המשפט מתחם ענישה ראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה; ובשלב השלישי נבחנות הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן גוזר בית המשפט על הנאשם עונש המצוי במתחם הענישה שנקבע בשלב השני (אלא אם מתקיים אחד משני חריגים שיפורטו להלן). כאן המקום לציין כי הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה הנבחנות בעת קביעת מתחם הענישה (כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין), והנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה הנבחנות בגזירת העונש (כמפורט בסעיף 40יא לחוק העונשין) אינן רשימה סגורה, ואין בנסיבות שציין המחוקק ופרטן במפורש, כדי לגרוע מסמכות בית המשפט לשקול נסיבות נוספות (סעיף 40יב לחוק העונשין).

(ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל** (5.8.13) (הדגשות במקור); וכן ראו ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל** (18.7.13); **עניין חדוות הורים**).

מכאן, אעבור לבחון את השיקולים המנחים בהתאם להוראות התיקון ולשלבים שנקבעו בפסקי הדין לעיל.

האם לפנינו אירוע אחד או כמה אירועים?

9. הנאשם הורשע באי מסירת תלושי שכר למתלונן, משגיח כשרות במסעדה בבעלותו, משך שישה

חודשים.

10. לאור הוראות סעיף 40 לחוק העונשין, ככל שהנאשם הורשע בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם לאירוע כולו וייגזר עונש כולל לכל העבירות בגין אותו אירוע. בסעיף קטן ג' הבהיר המחוקק כי בגזירת העונש יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם.
11. בעניין זה מאזכר בית הדין הארצי **בעניין חדוות הורים** את הבחינה שהותוותה בפסיקה לצורך קביעת מהו "אותו מעשה" (לענין סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982), כדלקמן:

"שניים הם מבחני העזר אשר פותחו בפסיקה לצורך הכרעה בסוגיה זו: המבחן הצורני עובדתי הבוחן האם הפעולות, אף שהן עוקבות ובוצעו ברצף, נפרדות וניתנות לפיצול; והמבחן המהותי-מוסרי, בגדרו יש לבחון, בין היתר, את חשיבותו של הערך הנפגע, את ריבוי הנפגעים ואת השיקול המוסרי אליו מצטרף גם שיקול ההרתעה (ע"פ 8748/08 ברכה נ' מדינת ישראל, מיום 10.10.11...)" לפי גישה זו, השאלה מהו אותו "מעשה" אמנם אינה זהה לשאלה מהו אותו "אירוע", אך גם לצורך השאלה מהו "אירוע" ניתן להיעזר במבחן הצורני-עובדתי וכן במבחן האינטרס המוגן.

...

בפסיקת בית המשפט העליון ... הסכימו שלושת השופטים כי יש להבחין בין "אירוע" לבין "מעשה" וכי "אירוע" הוא מונח רחב יותר אשר יכול לכלול מספר מעשים. לפי דעת הרוב (מפי השופטת דפנה ברק-ארז), כאירוע אחד תיחשבנה מספר עבירות שיש ביניהן "קשר הדוק", דוגמת סמיכות זמנים או היותן חלק מאותה תוכנית עבריינית.
(עניין חדוות הורים)

12. לפיכך, נוכח האמור, בהתחשב בכך שמדובר במתווה העסקה אחד, של עובד אחד, אשר לא קיבל תלושי שכר משך כל חודשי העסקתו ברציפות ובסמיכות, משום שהנאשם סבר כי הוא אינו מעסיקו, החלטתי לראות בעבירה כאירוע אחד. תחת אירוע זה, במסגרת עבירה זו, בוצעו 6 מעשים נפרדים, בכל חודש שבו לא הועבר למבקש תלוש שכר, שכן בכל אחד מן החודשים נעברה העבירה מחדש.
13. לא נעלם מעיני כי המאשימה הפנתה לגזר הדין בעניין מרכז הורים וטענה לריבוי עבירות לעניין חומרת העבירה, אולם שם דובר בעשרות רבות של מקרים כלפי מעל לעשרה עובדים, ולכן אין גזר הדין שם, שניתן אף במסגרת הסדר טיעון, משום דוגמא שיכולה לשמש בענייננו. הואיל ומדובר במקרה דנן בעבירות שקיים ביניהן קשר ברור ואינהרנטי, לא מצאתי לנכון להגדיר לכל אחת מהן מתחם ענישה בנפרד.

קביעת מתחם הענישה הראוי

14. בשלב קביעת מתחם הענישה, יש לתת משקל לערך החברתי הנפגע ולחומרת הפגיעה בו, למדיניות הענישה הנהוגה בעבירה, כמו גם לנסיבות הסובבות את ביצועה.
15. הערך החברתי הנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה

עמוד 5

חוק הגנת השכר הינו חוק מגן אשר הפרתו מהווה באופן עקרוני פגיעה בשכר העובד ובתנאיו הסוציאליים. ברי כי אין צורך להכביר מילים על חשיבותו של תלוש השכר לעובד, המהווה, כפי שנטען על ידי המאשימה, כלי מרכזי בידיו למימוש זכויותיו, להכרת מרכיבי שכרו ואופן חישובם, ולהלנה על חוסר או אי דיוק במידת הצורך (ראו: **עניין קרבצ'נקו ועניין דדון**).

עם זאת, בענייננו מדובר באי מסירת תלושי שכר מתוך תפיסה מוטעית כאילו משגיח כשרות אינו עובד העסק בו הוא משגיח והתשלום הניתן לו מועבר לרבנות לצורך קבלת התעודה המונפקת על ידה. אשר על כן, איננו רואה פגיעה מהותית בערך החברתי המוגן בחוק.

16. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה מושא כתב האישום-

א. בעניין דדון, הורשעה הנאשמת בעבירה אחת של אי מסירת תלושי שכר לשבעה עובדים, לפי סעיפים 24(א) ו-25ב(א)(1) לחוק הגנת השכר, על פי הודאתה, וכן הורשע הנאשם 2 בעבירה של הפרת חובת הפיקוח לפי סעיף 26 לחוק הגנת השכר. במסגרת גזר הדין נקבע כי מתחם הענישה הראוי נע בין 25% - 75% מהעונש המקסימאלי לעבירה, ובסה"כ הושת על הנאשמים קנס בסך של 10,000 ₪.

ב. במסגרת ת"פ (י-ם) 23003-08-11 **מדינת ישראל - יוסף חי נסים** (26.11.14) הורשע הנאשם על פי הודאתו, בין היתר, באי מסירת תלוש שכר בודד לעובד בכתב במועד הקובע לפי סעיף 24(א)(ג) לחוק הגנת השכר. במסגרת גזר הדין נקבע כי מתחם הענישה בגין עבירה זו נע בין 10% - 30% מהקנס המרבי, ובסה"כ הושת על הנאשם בגין עבירה זו קנס בסך 2,190 ₪.

ג. במסגרת ת"פ (ב"ש) 7957-08-11 **מדינת ישראל - איל גרשון קדמון** (21.6.15), הורשע הנאשם בביצוע עבירה של אי מסירת תלושי שכר לשלושה עובדים, לפי סעיף 24 לחוק הגנת השכר, וסעיף 2(ב)(7) לחוק **עובדים זרים (איסור העסקה שלא כדין והבטחת תנאים הוגנים), התשנ"א - 1991**. במסגרת גזר הדין נקבע כי מתחם הענישה בגין אי מסירת תלושי שכר לעובד צריך לנוע בין 20% - 50% מהקנס המרבי, ובסה"כ הושת על הנאשם קנס בסך 22,000 ₪.

17. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

בבוא בית הדין לקבוע את מתחם הענישה ההולם, עליו להתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בהתאם להוראות סעיף 40ט לחוק העונשין, הכוללות, בין היתר, את הנזק הנגרם מביצוע העבירה. בענייננו, אזכיר כי אין מדובר באי תשלום שכר כלל ואף כי לא קיימת טענה לאי תשלום זכויות, כך שהנזק הנגרם מביצוע העבירה אינו מהותי. מדובר בשורת מעשים כרוכים זה בזה, בתקופה קצרה יחסית שבה פעל העסק, כלפי מתלונן אחד, משגיח כשרות, אשר שוכנעתי כי לא קיבל תלושי שכר, משום שסבר הנאשם בטעות כנה כי לא מדובר בעובד מן המניין כיתר עובדיו, מתוך אי ידיעה ונוכח העובדה שאביו הוא שהתנהל מול הרבנות.

18. מתחם הענישה הראוי

הקנס המקסימאלי בגין עבירה כגון דא, לפי סעיף 25ב(א)(1) לחוק הגנת השכר, הינו 14,600 ₪, שהוא בענייננו 87,600 ₪ (14,600 ₪ * 6 יחידות עבירה).

19. אשר על כן, לאחר בחינת הערך החברתי הנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הרלוונטיות הקשורות בביצוע העבירה ובנזק הנגרם, הנני קובעת את מתחם הענישה בגין עבירה זו על סך של 10%-40% מהקנס המקסימאלי.

העונש

20. בהתאם לתיקון 113, לאחר קביעת מתחם הענישה ההולם, יש לגזור את עונשו של הנאשם הספציפי בתוך אותו מתחם. בשלב זה על בית הדין לסקור האם מתקיימים שיקולים חריגים, המצדיקים סטייה ממתחם הענישה כלפי הנאשם לקולה או לחומרה (סעיף 40ג(ב)). ככל ובית הדין ולא מצא שיקולים כאלה, עליו לעבור לבחון את הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה בהתאם לסעיף 40יא.

א. הנאשם הינו אדם פרטי (להבדיל מתאגיד).

ב. הנאשם נעדר עבר פלילי.

ג. מדובר בעבירה ראשונה שנעברה בשנים 2009-2010.

ד. בסמוך לאחר ביצוע העבירה נמכר העסק וכיום הנאשם מועסק כשכיר בתחום אחר.

ה. הנאשם מועסק היום כשכיר ואב לשלושה פעוטות.

21. בנסיבות העניין, בהתחשב במכלול השיקולים לעיל, שוכנעתי כי יש להיצמד במקרה זה באופן יחסי לרף התחתון (15%), ומשכך ומשיקולי שיקום הריני להעמיד את הקנס על סך של 13,140 ₪ שישולם ב 18 תשלומים חודשיים שווים ועוקבים החל מיום 1.12.15.

22. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 87,600 ₪ להימנע מביצוע עבירה לפי חוק הגנת השכר למשך שלוש שנים. החתימה תבוצע לא יאוחר מיום 1.12.15.

23. הנאשם יפנה למזכירות בית הדין על מנת לחתום על התחייבות כאמור ולקבל שוברים לתשלום.

זכות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה בתוך 45 יום מיום המצאת גזר הדין.

בהתאם להסכמת הצדדים, גזר הדין ישלח אליהם באמצעות הדואר.

ניתן היום, ג' חשוון תשע"ו, 16 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.